

Bønnen som bærer oss

TEMA

> Gud åpner vei > Misjon er en glede

Ansvarlig utgiver: Wycliffe
Postboks 6625 St. Olavs plass, 0129 Oslo
info@wycliffe.no | wycliffe.no
Organisasjonsnr 980334600
Besøksadresse: Bernhard Getz' gate 3, Oslo
Telefon: + 47 22 93 27 80

Ansvarlig redaktør: Agnes Lid
I redaksjonen: Maria Stølen og Mari Jelmert
Daglig leder: Agnes Lid

Styret: Ragnhild Bøhler, Geir Edvin Frøen,
Solvår Ask Isene, Knut Holter, John Vidar Larring,
Steinar Sødal, Gunnhild Bremer, Eyvind Olafsrud og
Anette Tombleson.

Frivillig abonnement: kr 200,-
Gavekonto: 3000 15 45546
Wycliffe bistand: 3000 20 75047
Vipps: 520 000

Wycliffes medarbeidere og driften av kontoret er avhengig av økonomiske gaver. Disse kommer hovedsakelig fra menigheter, organisasjoner og enkeltpersoner som øremerker beløpene til ønsket formål.

Norske bibeltekster er hentet fra Bibel 2011

Design: Torunn Hvale Melbø
Forsidebilde: Søren Kjeldgaard
Trykk: Polinor

Wycliffe

Wycliffe er en tverrkirkelig misjonsorganisasjon. Formålet er å bidra til at bibeloversettelse, alfabetisering, språkforskning og utviklingsarbeid finner sted blant folkegrupper som har behov for det. Wycliffe har utsendinger i Afrika, Asia og Oseania.

LEDER

AGNES LID / DAGLIG LEDER

«Kjenn at jeg er Gud»

Det er lett å tenke at det kaoset vi ser i verden nå, er noe nytt og eksepsjonelt for vår tid. Men er det det? Eller er usikkerhet og kriser en del av verdens normaltilstand? Da må vi tenke gjennom hva vi står for. Det er avgjørende.

Et blikk på historien, både i kort og langt perspektiv, viser oss at mennesker også tidligere har stått i kriser og konflikter, enten de har vært skapt av politiske, religiøse eller etniske motsetninger, naturkatastrofer eller farlige sykdommer. Bibelens tekster viser også at mennesker alltid har stått overfor vanskeligheter. Smerte, synd og død er en del av tilværelsen på jorden. Kampen står mot det onde som vil ha overtaket både i oss og rundt oss.

Gudsbilde

Når et rikt og velorganisert samfunn som det norske, er så sårbart for et smittsomt virus som sprer seg blant befolkningen, kan frykt og pessimisme slå rot. Vi i Wycliffe er heller ikke immune mot dette. Pandemien har påtvunget oss endringer i planer og arbeidsmetoder. Dette er reelt. Situasjonen utfordrer oss derfor til å tenke gjennom grunnleggende sider ved troen. Hadde vi forventet å bli spart for

tap? Tåler vårt gudsbilde at krisen rammer og uforutsette ting skjer?

I denne utgaven av Wycliffenytt forteller Åsa Wendel om krisene som gjorde at hennes og ektemannen Dag Wendels tjeneste både ble annerledes og ikke så langvarig som de hadde tenkt. Som de første Wycliffe-utsendingene fra Norge, var de pionerer med et klart og tydelig kall. Likevel ble tjenesten avbrutt av sykdom og død, og andre måtte fullføre prosjektet. Hvor var Gud, vil noen si. Åsas vitnesbyrd er at Gud var trofast selv om prøvelsene var reelle. Forbønnen fra de som sto sammen med dem, var en uvurderlig støtte. Denne erfaringen bidro til at Åsa nå i over 30 år har gjort forbønn til en prioritet.

For meg har det siste årets hendelser gjort at jeg mer enn før har tenkt over hva jeg tror om Gud. Og jeg holder fast på dette: Gud forandrer seg ikke. Uansett hva som skjer i verden, er Gud den samme. Han er som fast fjell, alltid der,

” **Vi er sendt på et oppdrag, men oppdragsgiveren bærer ansvaret for det endelige resultatet.**

aldri skiftende. Han kan ikke overvinnes. Uforandret og uforanderlig, allvitende og allmektig, rettferdig, hellig og kjærlig. I lys av dette gudsbildet, ser jeg også Wycliffes rolle og min oppgave. Vi er kalt til å representere Gud i verden og spre håp. Håp om frelse og en endelig seier over det onde. Bibelen formidler dette budskapet, og derfor er bibeloversettelse en nøkkelatvitet innen misjon.

Fast grunn

Jeg er sikker på at flere enn meg finner styrke og ro gjennom bibeltekster. Vi kan lære av det Bibelens personer gikk gjennom, og vi kan bruke tekstene i egne bønner. Disse versene fra Salme 46 (2-3, 11) er gode å meditere over: *Gud er vår tilflukt og vår styrke, en hjelp i nød og alltid nær. Derfor frykter vi ikke når jorden skaker, når fjellene vakler i havets dyp. Hold opp! Kjenn at jeg er Gud. Jeg er opphøyd over folkeslag, opphøyd på jorden.*

Det ligger i sakens natur at man ikke kan si noe sikkert om en usikker tid. Vi har ikke svarene på hvordan fremtiden vil bli. Men vi som bekjenner troen på en allmektig Gud og følger Jesus Kristus, har et annet utgangspunkt enn andre. Vår tro gir fast grunn under føttene.

Stol på Gud

Som grunnleggende premis fastholder vi at Gud har en plan, en misjon, for å frikjøpe og gjenopprette sitt skaperverk. Han styrer historiens gang. Det store misjonsoppdraget avhenger ikke av oss selv om misjon innebærer en forståelse av å være kalt og sendt. Vi er sendt på et oppdrag, men oppdragsgiveren bærer ansvaret for det endelige resultatet. Vår rolle er å være Guds medarbeidere og forvaltere.

Min påstand er altså at en problemfri tilværelse ikke er normalen, og slett ikke det vi kan forvente oss hvis vi har engasjert oss i misjon. Vi må være forberedt på motstand og tilsynelatende tilbakeskritt og tap. Men selv om vi kan stå maktesløse i mange omstendigheter, har vi et valg i hvordan vi forholder oss til krisene. Gud har ikke lovet å spare oss for lidelser og vanskeligheter, men han har lovet å være med gjennom alt. *Se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende, var noe av det siste Jesus sa til disiplene sine (Matt 28,20).*

Så la oss oppmuntre og støtte hverandre så vi ikke mister motet i den pågående krisetiden. Og husk at det er kraft i bønn.

Må håpets Gud fylle dere med all glede og fred i troen, så dere kan bli rike på håp ved Den hellige ånds kraft. (Rom 15,13)

Stort hjerte for misjon

Med stor takknemlighet har Wycliffe mottatt en testamentarisk gave etter Jorunn Tjemsland fra Varhaug på Jæren som gikk bort 24. august 2020.

Jorunn Tjemsland hadde et stort hjerte for misjon og testamenterte verdiene sine til ulike kristne organisasjoner. Hennes engasjement lever slik videre.

Det er med respekt og takknemlighet vi hedrer Jorunn Tjemsland og lyser fred over hennes minne.

Hva skjer i prosjektene?

Det skjedde faktisk mye bra i 2020. Her er små glimt fra noen av våre utsendinger. Vi feirer alt som er ferdig, stort eller smått, og ber at det skal fortsette å være framgang i arbeidet.

Senegal

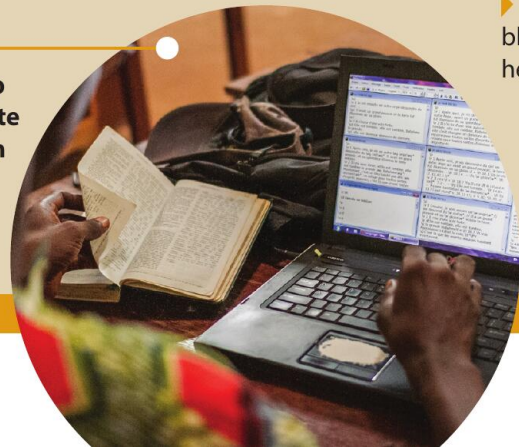
Rundt 10 grupper studerer bibeltekster på saafi-saafi språket. De er svært få kristne blant saafiene, så det er spennende at så mange ikke-troende er interessert i å lære om Jesus!

► **Be om at** flere saafier skal bli interessert i bibelens budskap og ta imot Jesus!

Asia Øst

En utsending har holdt kurs for å lære opp oversettere fra flere språk til å bruke nyeste versjon av Paratext, dataprogrammet som brukes til bibeloversettelse.

► **Be om at** dataprogrammet skal være et nyttig verktøy og at det tekniske fungerer.

Asia Sentral

Hele Bibelen på umit-språket har blitt levert til trykkeriet!

► **Be for** prosessen med tegnsetting og trykking sånn at biblene kan leveres i løpet av 2021.

Uganda

Sør-ma'di teamet har utviklet eget skriftspråk og har brukt det til å skrive utkast av Matteus-evangeliet.

► **Be om at** skriftspråket skal bli akseptert og tatt i bruk av hele språkgruppen.

Mali

Guri har lest korrektur på hele Det gamle testamentet på kasonké-språket.

► **Be om at** hele Bibelen kan leveres til trykking i år og at Bibelen skal bli brukt av mange.

Asia Sør

Det har blitt skrevet utkast av 84 kapitler på T-språket.

► **Be for** sjekkingen av teksten som skal gjøres av en teologisk konsulent.

Asia Sørøst

Et ektepar sendt ut i 2020 har lært nasjonalspråket i det asiatiske landet der de bor.

► **Be om at** de skal kunne kommunisere godt med folk rundt seg.

Asia Øst

45 kapitler på K-språket har fått innholdet sjekket av språkgruppen: Åpenbaringen, Johannes-brevene, 1. Kor og deler av 2. Kor

► **Be om at** de som hører ikke bare skal forstå, men også kommer til tro.

Tidebønn i Papua Ny-Guinea

Hvordan skape rytme i bønnelivet når man bor på et sted hvor tid og klokkeslett ikke er en del av hver dagen for de fleste?

TEKST OG FOTO EYVIND OLAFSRUD

Da jeg reiste til Papua Ny-Guinea i 2016, ble jeg kjent med en ny verden som var veldig annerledes fra det jeg kjente fra Norge. En av de store forskjellene mellom kulturene, er forholdet til tid. I Norge er vi i stor grad opptatt av klokken. Vi må rekke jobb og avtaler på minuttet, og blir irritert hvis toget er noen minutter forsinket. I Papua Ny-Guinea er derimot relasjoner viktigere enn klokken.

Noe fast og kjent

I jobben min reiser jeg mye til forskjellige deler av Papua Ny-Guinea. Etter en

stund med stadig skiftende omgivelser i hverdagen, begynte jeg å se behovet for noe fast og kjent. Jeg merket at det var viktig for troslivet mitt. Da fikk jeg tak i et tidebønnshefte. Her er det bønner for alle syv dagene i uken som jeg ber til faste tider av døgnet. Det er en bønn om morgenen, en i løpet av dagen, en aftenbønn og en ved dagens slutt. Selv om bønnene varierer noe fra dag til dag, er det også mye som går igjen.

Heftet ble til stor trøst og oppmunt-ring for meg. Det å be på mitt eget språk, selv om alle rundt meg snakket

andre språk, var veldig godt. Samtidig var det utrolig flott å vite at andre kristne fra hele verden ba de samme bønnene på hver sine språk.

Det er ikke alle dager det er like lett å be, og da var det fint å bare kunne lese bønnene uten at det var noe særlig som foregikk på innsiden. Når jeg var trøtt og sliten, kunne jeg bli båret av bønner som var hentet fra bibeltekster og rope ut om hjelp til Gud, vår frelser.

Rytme med eller uten klokke

Det ligger i navnet at tidebønner skal bes til fastsatte tider. Men da jeg var i

landsbyen sammen med musim-folket gikk jeg hverken med klokke eller mobil. Skulle jeg anslå tiden, så jeg på hvor sola stod på himmelen. Bønnene mine ble lest og bedt til ulike tider av døgnet, men likevel opplevde jeg rytmen av bønner om morgenen, bønner utpå dagen en gang, når det ble mørkt, og om kvelden da jeg gikk til sengs.

På en måte var det rart å be tidebønner når jeg var omsluttet av en kultur hvor klokken ikke styrte hverdagen. Men fraværet av begrepet 'tid' hindret likevel ikke bruken av tidebønner. Jeg trengte ikke å vite klokkeslettet for å bruke tidebønner som faste punkt i dagen min. Jeg kunne reise mellom ulike steder, snakke ulike språk, være i ulike kulturer og bo i ulike hus, men uansett er Gud fast og trygg.

Mange sitter nok med en opplevelse av at tiden i 2020 har gått veldig sakte. Vi har alle fått kjenne på usikkerheten om hva som kommer til å skje de neste fjorten dagene og de neste månedene. Selv har jeg kjent på rastløshet og at tiden går sakte. Også nå, mens jeg er i Norge, har det vært godt å plukke opp det grå heftet med tidebønner og la bønnene som står der, bære meg og minne meg på å rope til Gud vår far om frelse. ■

Gud åpner vei

Da vi reiste tilbake til Øst-Asia i 2001 etter 3-års opphold i Norge, ble det klart at vi ikke kunne bosette oss i området der k-folket bor på grunn av sikkerhetssituasjonen. Istedenfor måtte vi bosette oss i et annet område av landet.

TEKST UTSENDING I K-PROSJEKTET

Det så umulig ut at vi noen gang skulle kunne fullføre en oversettelse av Det nye testamentet til k-språket. Hvordan skulle det skje, når vi ikke engang kunne bo sammen med folket?

Hvem fra k-språket skulle hjelpe til?

Det har vært mange utfordringer gjennom årene, men Gud har alltid brakt mennesker fra k-folket til oss sånn at vi kan fortsette arbeidet. Det var ei dame som kom for å bo med oss i over et år fordi hun trengte behandling på sykehuset i byen der vi bor. Hun begynte å hjelpe til med oversettelsesarbeidet. Akkurat nå jobber hun med forståelsessjeking av 2. Korinterbrev. Ei anna ung kvinne kom fordi hun ønsket seg en jobb. Hun fikk være med å oversette bibelhistorien som lyd og video, og utarbeide manus til Jesusfilmen.

Igjen og igjen har vi sett hvordan Gud har sendt oss de medarbeiderne vi trengte i arbeidet. Det

Et norsk ektepar har jobbet med k-språket i mange år. Oversettelse av NT nærmer seg nå slutten.

er mange som har vært med på å oversette bibeltekster til k-språket. Vi kan bare prise Gud for dette.

Som utsendinger trenger vi forbønn for å kunne fullføre arbeidet, og for de mange avgjørelsene vi stadig står overfor. Det er ofte vanskelig å vite hva som er best, særlig hvis det er uenighet i teamet.

Våre lokale medarbeidere trenger også forbønn, blant annet for åndelig vekst. Det er krevende å stå i oversettelsesarbeid der det ofte er både åndelig og menneskelig motstand. De fleste av våre medarbeidere er ikke kristne. Be for deres frelse. ■

Eyvind Olafsrud

- Utsending til Papua Ny-Guinea siden 2016
- Jobber med oversettelse til musim-språket.
- Han er for tiden på hjemmeopphold i Norge, der han blant annet studerer hebraisk og oversetter *The Bible Project*-videoer til norsk

Vi tar tak i garnet sammen med dere

Som utsending opplevde jeg at Gud holdt fast og bar meg gjennom det som var vanskelig. Det ga mot å vite at mange i Norge ba for oss og arbeidet, og etter jeg flyttet tilbake til Norge har det betydd mye å be for andre.

TEKST OG FOTO ÅSA WENDEL

«Jeg er Han, helt til dere blir gamle, jeg vil bære helt til håret blir grått. Jeg har alt gjort det. Jeg løfter, jeg bærer og berger.»
(Jes 46,4)

Noen uker før Dag og jeg skulle dra til Nepal i 1975, var Jack Henderson, direktør i Wycliffe Europa, på besøk i Oslo. Han deltok på et møte i bønnegruppa vår. Jack leste fra Lukas 5 der det står om Peters fiskefangst som var så stor at garnet holdt på å revne, og de ga tegn til arbeidslaget i den andre båten at de skulle komme og ta i med dem. Fiske var teamarbeid. 'Vi tar tak i garnet sammen med dere', sa Jack. Han visste av egen erfaring at språk- og oversettelsesarbeid, akkurat som fiske, er et samarbeid. Vi reiste ut, men vi var ikke alene. Bønnegruppa og mange andre ble del av arbeidslaget ved å støtte oss, først og fremst i forbønn, men også økonomisk.

Gud var med oss i alt

Arbeidet blant sherpa-folket i Nepal begynte i 1967 med et australsk ektepar. Da de avsluttet arbeidet på grunn av sykdom, tok en tysk familie over arbeidet. De rakk å oversette et utkast av Markus, men så ble de og alle vi andre Wycliffe-arbeiderne nektet visum i 1976 og måtte forlate Nepal. Dag og jeg måtte også finne et nytt sted å arbeide.

Vi dro til Filippinene og jobbet der med kalagan-språket fram til det var

mulig å reise tilbake til Nepal i 1984. Da fikk vi ansvaret for sherpa-oversettelsen. Etter et par år ble Dag utsatt for en ulykke og måtte evakueres til Norge, og videre fulgte et år på sykehus og rehabilitering. Først etter dette kunne vi dra tilbake til Nepal. Dag brukte rullestol, men fortsatte arbeidet. Knappt et år etter vi kom tilbake til Nepal, ble han syk med kreft, og vi måtte reise til Norge igjen. Dag døde i april 1989.

Gjennom årene som utsendinger ga det trygghet og mot å vite at mange ba for oss. Både mens vi var i Nepal, da vi måtte flytte til Filippinene, og senere da vi kunne reise tilbake til Nepal igjen. Trofast tok bønnegruppa tak i arbeidet sammen med oss. Det gjorde de også etter at vi måtte komme hjem til Norge, og da Dag døde. Gud var med oss i alt. Han holdt oss fast i troen og kallet, ga oss det vi trengte, og hjalp oss videre.

Vi kan være med å bære hverandre

Etter at Dag døde ble det ikke mulig å reise ut igjen, men kallet til Wycliffe-arbeid hadde jeg fortsatt. Jeg og jentene mine bosatte oss i Kviteseid der jeg fikk lærerjobb. På fritiden var jeg med i Wycliffe-styret og hjalp til i forbønnsarbeidet.

I begynnelsen var det en liten spalte i Wycliffe-nytt med informasjon om

Åsa og Dag Wendel var utsendinger for Wycliffe i Nepal og Filippinene i 1975-1989. Etter det ledet Åsa forbønnsarbeidet fram til 2020. Hun fortsetter å be fast for arbeidet.

forbønn. Rundt år 2000, mens Ingjerd og Sigmund Evensen var ledere, så vi behovet for å styrke forbønnsarbeidet i Norge. Det var da Wycliffe internasjonalt lanserte Visjon 2025: visjonen om at arbeid med bibeloversettelse skulle være påbegynt i alle språk som trengte det innen 2025. For å oppnå det, måtte tempoet i arbeidet økes, og Wycliffe måtte samarbeide mer med andre organisasjoner. Det var store vyer og vi skjønnte alle at skulle vi lykkes i Visjon 2025, var vi helt avhengige av Guds hjelp og av bønn.

Derfor begynte vi å gi ut et månedlig forbønnsbrev med informasjon om de norske utsendingene. I tjuen år har jeg hatt månedlig kontakt med utsendingene for å høre hva de trengte forbønn for. Jeg har satt sammen informasjonen, og så har Wycliffe-kontoret sendt det ut. Nå har jeg gitt arbeidet med forbønnsbrevet videre til andre, men jeg fortsetter å bruke brevet hver måned.

Dag Wendel i arbeid.

” **Det har vært mange bønner om at Gud måtte helbrede og åpne dører. Han har hørt og svart, men mange ganger på andre måter enn det vi har tenkt var best.**

Selv som pensjonist synes jeg det er godt med noen rutiner. Jeg trener på ergometersykkel en halvtimes tid nesten hver morgen, og mens jeg sykler ber jeg gjennom hele forbønnsbrevet. Siden jeg har arbeidet med brevet i tjuen år, kjenner jeg godt til utsendingene og prosjektene jeg ber for. Det betyr mye for meg å være en del av arbeidet på den måten. Jeg tar tak i garnet sammen med de som er Wycliffe-arbeidere nå.

I Jesaja 46,4 sier Gud, *Jeg er Han, helt til dere blir gamle, jeg vil bære helt til håret blir grått. Jeg har alt gjort det. Jeg løfter, jeg bærer og berger.* Dette verset var viktig for Dag og meg, og ble ikke mindre viktig etter at han døde, eller nå når håret virkelig gråner. Gud har båret og berget. Det er ikke bare Gud som har båret, men forbederene våre har også gjort det. Vi kan være med å bære hverandre.

Guds trofasthet mot sherpa-folket

Dag og jeg var bare involvert i sherpa-oversettelsen en kort tid. Jeg tror kanskje vårt viktigste bidrag har vært at våre trofaste forbedere kom med i forbønnstjenesten for sherpaene. Sherpa-arbeidet har blitt båret i bønn av mange fra mange land gjennom alle disse årene. Det har vært en lang vei, og det har kostet mye. Det har

vært mange bønner om at Gud måtte helbrede og åpne dører. Han har hørt og svart, men mange ganger på andre måter enn det vi har tenkt var best.

Etter at Dag døde, gikk en koreansk familie inn i sherpa-arbeidet. Etter hvert kom noen kristne sherpaer med som morsmålsoversettere. En av dem, Ngima, hadde blitt lammet av polio og brukte rullestol. Han lot seg inspirere av Dag; når Dag kunne arbeide fra rullestol, så kunne vel Ngima det også!

I 2014 var Det nye testamentet på sherpa-språket endelig ferdig etter 47 år og med hjelp fra mange land – Australia, Tyskland, Norge og Sør-Korea, blant annet. Jeg og en av mine døtre fikk være med på den store innvielsesfeiringen som ble ledet av sherpa-kirkeledere. Tema for innvielsesfesten var 'Guds trofasthet mot sherpaene'. Gud har virkelig vært trofast både mot sherpaene og oss som gjennom årene har vært med i dette arbeidet! ■

Vil du motta forbønnsbrevet?

Det kommer i posten eller på e-post 10 ganger i året og inneholder oppdaterte bønneemner fra alle våre prosjekter. Send en e-post til info@wycliffe.no eller ring 22 93 27 80.

Kva for ei dialekt brukar Gud?

Saafiane er som folk flest: alle meiner at deira eiga dialekt er den beste. Det er jo heilt greit, men ei ekstra utfordring når teamet skal bestemme kva ord som skal stå i Bibelen.

TEKST BASERT PÅ PRESENTASJON AV HILLEBRAND DIJKSTRA

Saafi-teamet kosar seg med å diskutere ord. Problemet er at dei kan diskutere i det uendelege og utan å verte einige. Konsensus er viktig i saafi-kulturen. Det er ikkje nok å ha fleirtal, problem må diskuterast inntil alle er samde om løysinga. Men å diskutere rettskriving med eit heilt folk, er ikkje mogleg!

System for ordval

I 1997 vart det bestemt på eit stort møte at alle dei seks dialektene skulle bidra til den skriftlege forma av saafi-saafi sidan det ikkje er ei sentral dialekt. Vi diskuterte alt frå lesarvenlegheit, bøyingsformer og språkleg rikdom, og ut frå dette laga vi reglar for ordval slik. Vi brukar dei same kriteria kvar gong og skriv alle ordanalysane ned i eit stort excel-ark.

Hovudregelen er at det ordet som blir forstått av flest dialekter vinn, men det aller viktigaste er å unngå å bruke ord som ville bli misforstått.

Dersom nokon trur at dei kan tydin-

ga av eit ord, men det tyder noko anna, kan det oppstå misforståingar som det er vanskelig å rette opp i.

Saafi eller wolof?

Etter kvart oppdaga vi eit problem: Mange av saafiane snakkar i tillegg språket wolof, eit språk som brukast av mange i Senegal, og difor kom det mange lånord inn i systemet vårt. Til dømes, då vi begynte å undersøkje kva ord vi skulle skrive for 'lys' viste det seg at nokre dialekter brukte *siñaar*, andre brukte *niin*, eller *niit*, men alle dialektene kjente til wolof-ordet *leer*. Ei dialekt hadde til og med gått over til å berre bruke *leer*. Og etter systemet vinn *leer* etter kriteria fordi alle forstår det, til tross for at dei færraste oppfatta dette som eit saafi-saafi-ord!

Kriteria for ordval måtte difor reviderast, for å hindre at det vart alt for mange lånord i Bibelen. Vi hadde eit møte med representantar frå heile folket slik at alle skulle få seie si mening.

Illustrasjonsfoto: Katie Kuykendall

Saman har saafiane bestemt at så lenge det er meir enn 50% av dialektene som forstår eit saafi-saafi-ord, så vinn det, også når det finnast eit wolof-ord som enda fleire forstår.

Vi trivast med systemet vårt. Det er tidkrevjande, men det gjer at skriftspråket vert akseptert av alle saafiane, og at vi husker kva ord vi valde. Folk veit at det ikkje er same dialekt som vinn kvar gong, og at ordvalet ikkje er tilfeldig, men er styrt av kriteria bestemt i konsensus. Dette er eit viktig språk-arbeid som gjer det mogleg for saafiane å lese Ordet på sitt eige språk ein dag. Arbeidet vi gjer sikrar at Gud kan kommunisere til dei på ekte saafi-saafi. ■

Jorunn og Hillebrand Dijkstra jobbar med saafi-saafi-språket i Senegal. Det nye testamentet er planlagt ferdig om 3-4 år.

Daglig leder Agnes Lid og utsending Hillebrand Dijkstra på besøk i Sentralkirken i 2019.

Misjon er en glede

Centralkirken i Bergen har alltid sett på misjon som en naturlig del av menighetslivet, men vet godt at det ikke 'gjør seg selv'. Da forrige misjonsprosjekt gikk mot slutten, prioriterte de derfor å drøfte spørsmålet 'hva skal vi gjøre nå?'

Centralkirken bestemte at de ville gjøre noe litt annerledes enn før. Tidligere har de støttet prosjekter i områder der det allerede finnes mange kristne. Nå ville de rette innsatsen mot de som aldri hadde hørt evangeliet. Midt i denne prosessen tok de kontakt med Wycliffe og fikk muligheten til å være med å finansiere saafi-prosjektet.

Selv om Wycliffe var en ukjent samarbeidspartner og Senegal var et nytt område, var det lett å engasjere fellesskapet for bibeloversettelsesarbeidet. Pastor Dag Martin tror Paulus' ord at *troen kommer av*

budskapet en hører, og budskapet kommer av Kristi ord (Rom 10,17) gir gjenklang i menigheten. – Skriften er umåtelig viktig, et grunnleggende redskap for evangelister. Man kan ikke spre evangeliet uten Kristi ord!

Kirken forteller at det føles dypt meningsfullt å være engasjert i bibeloversettelse til saafi-saafi-språket. Likevel merker ledelsen at de stadig må tilbake til Matteus 28,19-20, der Jesus gir disiplene misjonsoppdraget. Dette oppdraget er gitt videre til alle kristne, og de prøver å skape et eierforhold til det hos alle i menigheten.

Bønnen og håpet kirken bærer på er at Bibelen på saafi-saafi vil bli en umåtelig stor ressurs for kirken i Senegal. Når Bibelen blir tilgjengelig på morsmålet, kan folket oppleve at Gud selv taler.

Centralkirken ser bibeloversettelse som kjernen i all misjon. Å engasjere seg i misjon, oppleves ikke som en plikt:

– Når vi gir, er det både til vår egen velsignelse og til velsignelse for andre. Hvis man virkelig ser visjonen, så blir det et privilegium å få være med på at en folkegruppe får Guds ord på eget språk. For oss er det en glede å være engasjert i misjon! ■

Tips fra Sentralkirken

I Sentralkirken har de en frivillig som er misjonskoordinator. Han har regelmessig kontakt med saafi-prosjektet og Wycliffe for å få oppdatering om hva som skjer. Oppdateringene deler han rutinemessig med lederskapet og menigheten gjennom e-poster, nettsida og presentasjoner, alt etter behov. På den måten holder de alle orientert. Det er viktig å skape motivasjon og eierskap til misjonsprosjektet.

Hver uke har de bønn for prosjektet på en av bønnemøtene.

De har fire søndager hvert år der de har fokus på misjon. Disse søndagene presenterer de oppdateringer og bilder fra prosjektet. Det er motiverende å se at det er framdrift. Hvert kapittel, hvert brev som oversettes, er oppmuntrende! De tar også opp kollekt til arbeidet – i kurv, på vipps og bankterminal, og de ser at mange gir.

Hva med deg?

Hva kan du, din familie, menighet, søndagsskole, bønnegruppe, cellegruppe eller arbeidsplass gjøre for å delta i misjonsoppdraget vi alle står sammen om? Er det aktuelt å ha et misjonsprosjekt i ditt fellesskap? Her finner du tips til hvordan man kan gå frem for å få et større misjonsengasjement i sammenhengen du står i.

1. Start samtalen!

Har dere ikke et misjonsprosjekt, så snakk om muligheten for felles engasjement i misjon. Finn ut hva slags arbeid dere er interessert i å støtte og hva dere kan bidra med.

2. Vær kreativ!

- Kan du eller ditt fellesskap adoptere en utsending?
- Kan du eller dere adoptere et prosjekt?
- Kan dere be?
- Har dere noe å gi? Penger? En oppmuntring til en utsending? Noe annet?

3. Bruk ressursene dere har og involver fellesskapet ditt!

- Centralkirken sier at menigheten har blitt engasjert fordi de har jobbet aktivt for å skape nærhet til prosjektet og misjon.
- Kan bønn for prosjektet kan stå på programmet hver uke?
 - Kan dere ha aktiviteter for å lære mer om hvordan Bibelen ble til og hvorfor den er viktig?

4. Gi noen ansvar for å følge opp kontakten med Wycliffe, planlegge aktiviteter og husk å informere resten av fellesskapet og behovet og progresjonen i prosjektet.

Wycliffe kan bidra med informasjon, bilder, video og andre ressurser til å lære mer om bibeloversettelse. I tillegg har vi aktiviteter for barn og voksne.

Det gir noe tilbake

Centralkirken opplever at de blir velsignet av misjonsprosjektet de har, og at det minner dem på hvor viktig Bibelen er. Ta kontakt med Wycliffe, så kan vi foreslå aktuelle muligheter innenfor bibeloversettelse eller morsmålsbasert bistand. Du kan skrive e-post til info@wycliffe.no eller ringe 22 93 27 80.

Centralkirken har som mål å bidra med 100.000 kroner årlig. Dette bidrar til lønn til saafi-medarbeiderne og andre administrative kostnader i Senegal. Kirken skal støtte prosjektet fram til 2024, da oversettelsen av Det nye testamentet og deler av Det gamle testamentet er planlagt ferdig.

Det er en velsignelse å bidra!

For ca. 15 år siden var Sigmund Evensen på reise i Pakistan. Der møtte han et folk i en sårbar situasjon og ble grepet av deres behov. Parkari-folket levde i områder utsatt for tørke og flom, og mangelen på utdanning gjorde at mange sto i fare for å bli utnyttet.

Sigmund ville ikke la Wycliffe gå glipp av muligheten til å bidra; han så at vi kunne gjøre noe. 15 år er gått, og nå ser vi tydelig frukten av vår innsats.

TEKST MARI JELMERT

FOTO MARGRETHE LIA

prosjektene i Pakistan jobber vi for å sikre at folk får en bedre hverdag.

Vi jobber for bedret skoletilbud, gir tilgang på grunnleggende helsehjelp og informasjon, danner sparegrupper,

og jobber for at kvinners stilling i hjem og samfunn skal bedres. Alle tiltak har samme mål: å istandsette kvinner og menn til å komme ut av fattigdom og redusere risikoen for utnyttelse. Arbeid

som dette er krevende. For å lykkes må folk endre tankegang og få troen på at endring er mulig.

Neemojee bor i en landsby der vi hadde aktiviteter mellom 2007 og

” For å lykkes må folk endre tankegang og få troen på at endring er mulig.

2019. Han ble ansatt som lærer, men fikk beskjed om at ingen kom til å sende barna på skolen. Hele familier jobbet sammen på jordene. Siden folk er fattige, er det nødvendig for barna å hjelpe til.

Selv om Neemojee visste at de fleste ikke prioriterte utdanning, var han overbevist om at utdanning er en av nøklene til en bedre fremtid for parkariene. For å motivere befolkningen bestemte derfor Neemojee seg for å arrangere kveldsskole for alle som ville. Gradvis begynte folk å delta, og etterhvert så de verdien av skolegang.

Endringene i landsbyen fra 2007 er enorme. Før eide ingen land; de måtte leie hus, og alle jobbet som leiefolk på andres åkre. Det var umulig å ha overskudd. I dag er det mange som eier tomt, de har bygd hus, etablert små bedrifter, landsbyen utdanner og lønner eget helsepersonell, og flere ungdommer tar høyere utdanning. Fra å måtte arrangere kveldsskole, underviser Neemojee i dag mer enn 100 barn i landsbyen på dagtid.

Vi har i dag aktiviteter i mer enn 560 parkari-landsbyer. Dersom vi skal lykkes med arbeidet vi driver, trenger vi ildsjeler som Neemojee. Vår oppgave er å støtte, hjelpe med å tenke kreativt, og finne løsninger som

fungerer. Med noen grep, mye dugnad og litt starthjelp ser vi at landsbyer er bedre rustet til å møte utfordringer og få en bedret økonomi.

I dag er Neemojees landsby et forbilde for mange parkari-landsbyer. De har vist hva man kan få til, at det er mulig å gjøre noe selv om situasjonen ser mørk ut. Tidligere var folk mer skeptiske men de tenkte at ingenting

nyttet. I dag ser de at endring er mulig, og i mange landsbyer ønsker folk å sette i gang utviklingsprosjekter.

Å drive med bistand blant marginaliserte folkegrupper tar tid, men vi vet at arbeidet gir resultater. Støtten fra Norge har en effekt, og vi er stolte av å kunne samarbeide med våre partnere i Pakistan. ■

I 2020 kunne 931 barn glede seg over å få undervisning på morsmålet. Dette er bare en av mange ting vi støtter i prosjektet.

Prøv deg som lingvist

Hvert språk er unik. Når vi oversetter Bibelen, er det viktig at resultatet har riktig betydning, og at språket er tydelig og naturlig. Derfor er det viktig at vi forstår hvordan ord og setninger fungerer på det språket. Vil du prøve deg på språkanalyse?

Tegning ©2001 SIL International

Her er noen setninger fra kosena-språket som snakkes på Papua Ny-Guinea:

1. kwaasi kula	'Mennene gikk.'
2. kwaasi umipa'a kula	'Mennene gikk inn i skogen.'
3. poima umipa'a mayai	'Griser bor i skogen.'
4. kawima umipa'a mayai	'Kenguruer bor i skogen.'
5. kwaasi poima kwaka	'Mennene omringet grisene.'
6. tindauma kwaasi poima vala	'Mennene skøyt grisene i går.'
7. kwaasi poima umipa'a vala	'Mennene skøyt grisene i skogen.'
8. kwaasi poima kaumakai	'Mennene stekte grisene.'

Klarer du å finne ut hva alle ordene betyr? Skriv glosene på norsk:

kwaasi	'mennene'	kawima	
kula		kwaka	
umipa'a		tindauma	
poima		vala	
mayai		kaumakai	

Klarer du å oversette denne setningen til norsk?

tindauma	kwaasi	poima	umipa'a	kaumakai

Var dette gøy?

Enten du syns oppgaven var interessant eller kjedelig, kan du bli utsending med Wycliffe. Ta kontakt for en uforpliktende prat.

Wycliffe

bibeloversettelse til alle morsmål og alle hjerter